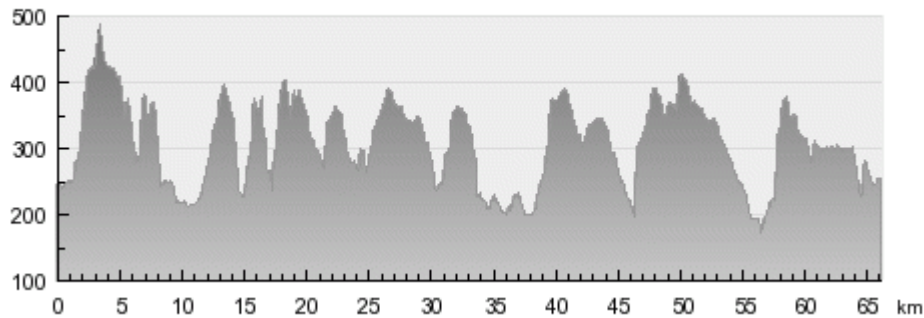
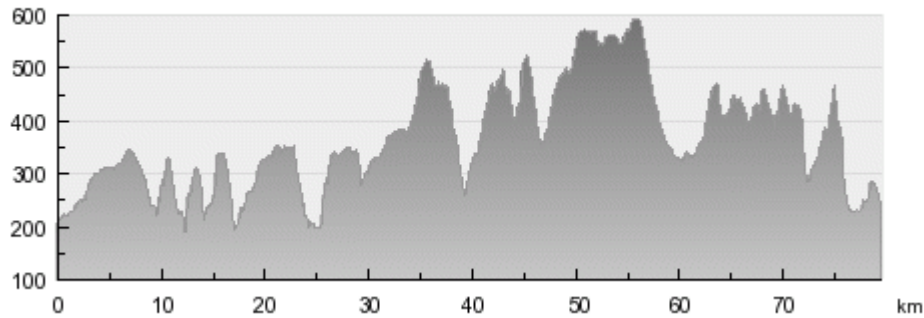

„P – 100“

Přihlásil jsem se na P100, a to z důvodu:

- Byl to 20. ročník, tudíž jubilejní
- Byla to z předcházejících ročníků nejdelší trasa, tj. 145km s převýšením více jak 5000m

- Je vždy prestižním pochodem, stovkou
- Je to poslední akcí v kalendářním roce
- Absolvování trasy vždy přinese zapomenutelné i nezapomenutelné zážitky.

Prostě řečeno, chtěl jsem tuto akci absolvovat.

Den startu se blížil a já stále řešil, co na sebe a co s sebou. Rosničkáři slibovali všechny neduhy počasí, které mohou být, tzn. déšť, sníh, vítr, mráz, a tak jsem se nabalil jako na předchozí ročník, s tím, že vše vyřeším v místě startu.

Do ZŠ prof. Švejnara v Praze – Modřanech dorážím s ženou a dcerou Ivou něco po 18.00hod. Po nutné akreditaci se ocitáme v již slušně zaplněné tělocvičně, hledáme a zároveň zabíráme místečko v rohu tělocvičny.

Přítom omrkávám jak jsou ostatní ustrojeny. Zaráží mě, že spíše mají běžecké oblečení. Jako by těch 145km opravdu chtěli běžet. No, říkám si, zatím pojez a za hodinku se rozhodni. Dopřávám si žemlovku důkladně prosypanou cukýrkem, prolívanou kofolou. Ještě jsem také stihnul ochutnat bramborák s tvarohem a povidlovou náplní. Docela dobrý. Nějaký účastník toho přinesl dvě velké krabice. Díky za to a za zpestření předzávodního jídelníčku. To už se blížila 20.00 hod a já se musel rozhodnout co na sebe. Vše vyřešil pohled z okna. Venku hučel vítr, padal sníh, zima jak na Sibiři., psa bych nevyhnal. Rozhodnutí je rychlé. Triko s dlouhým rukávem fy Devold, zateplené šustáky, teplejší bundu s kapucí fy Berghaus. Nechybějí stehenní kompresy 3SLS, lýtkové fy PONDY. V batůžku mám vak s ionťákem a pár pamlsků, navíc přidávám zimní rukavice fy SWIX a ponožky TERMO fy PONDY. Musím již vyrazit do místa startu/ Sofijské náměstí/.

Vyjdu ze ZŠ a pan vítr mně vmete do obličeje sníh, rozrazí mě zima. Tak to nezačíná nejlíp, snad to rozejdu. Příjemně mně rozhodně není, zrychlují, po pár minutách se zahřívám. Docházím k Sofijskému náměstí. Z dálky je už slyšet z mikrofonu hlas Olafa. Oznamuje mimo jiné, že na start se postavilo celkem 285 účastníků. Bylo však přihlášeno kolem 400, ale hodně jich předem vzdalo a pro špatné počasí ani do místa startu nedorazili. Schovávám se před větrem a sněžením v pasáži Sofie a čekám na odstartování. Každý je zimou prokřehlý, nahrbený, zkrátka nic moc. Z tváře, vedle stojící ženy, lze vyčíst, že by to nejradyji zabalila. Sám si říkám, Tondo, je ti to zapotřebí?, máš pár měsíců do důchodu blbneš tu jako mladý kluk. Z této chmurné letargie mě vytrhuje již odpočítávající dav účastníků a najednou dav vybíhá!!! Iva si ještě dotahuje boty a jsme na samém konci startovního pole. Sice není kam spěchat, ale poslední být nemusím. Je mi už zima, proto zrychlují, abych se zahřál, přitom ženu a dceru Ivu ztrácím. Vidím, že jdou těžce, což nevěští nic dobrého. Začínám přemýšlet, zda jít s nimi, či jít solo. Vítr fučí, sníh mně mete do

obličej. Hnus fialovej, stále se nemůžu zimou zahřát, proto ještě přidávám na tempu. Docházím skupinku Maďarů, se kterými dorážím na 1. čipovou kontrolu /9km/ v pořadí na 212. místě.

Dávám si nabízeného „Redbula“ a pokukuji na příchozí, zda jsou mezi nimi mé ženské. Bohužel, místo nich se tu objeví Jirka Hofman. V tu chvíli mi mozek začíná šrotovat. Zda jít s ním či počkat na ženský. Moc času nezbývá, ženský jsou v nedohlednu a Jirka pomalu odchází. Co teď? Vteřina rozhodnutí a už běžím za Jirkou. Držím se ho, co to jen jde. Z kopce sbíhá, po rovině poklusává, jakoby se někoho snažil dohnat. Po několika kilometrech doháníme ženu, paní Martinu Němečkovou, což je zřejmě ta stíhaná osoba. Jsem rád, že mohu jít s nimi. Oba dva jsou dobří borci, běžci, Jirka s dobrou navigací a Martina s pevnou vůlí a vytrvalostí. Jsem při síle s odhodláním jim stačit. Tempo zvyšuje Martina, za krátko jsme na 1. Občerstvovačce /25.km/. Cpu se sýrem, zapíjím bohatě kolou ředěnou pivkem, na cestu si беру müsli tyčku a vyrážím vstříc dalším kilometrům. Jde se mi dobře, do kopců je mi trošku horko, ale v otevřeném prostoru krajiny hodně fučí, takže je to akorát. Mám však promočené boty a to budu muset řešit na další kontrole.

Procházím Spáleným mlýnem, Řevnicí, zdolávám Babku, až se dostávám na Stožec. Rozednívá se, vypínám čelovku. Já si začínám všimnout více okolí. Nikdy jsem v této části republiky nebyl, proto je vše pro mě nové a nepoznané. Ale čas na velké kochání není, prostě valíme vstříc kontrole ve Všeradicích. Docházíme další účastníky a přicházíme do Všeradic. Silnice plná bláta, jako by tu měli řepnou kampaň.

Na kontrolu /62.km/ přicházím v 09.30 hod., na 191. místě. Dávám si gulášovku s pivkem, doplňuji vak vodou, polknu slivovici z plucky. Břícho je plné, tak na řadu přicházejí nožičky. No, žádná sláva. Boty mám mokré, ponožky mohu ždímat. Otírám je do sucha, znovu mažu krémem a přitom zjišťuji, že mohu počítat s puchýři mezi prsty. Navlíkám si ponožky TERMO od fy PONDY. Trochu s nedůvěrou. Nikdy a nikde jsem je nevyzkoušel. Jen mně stále zní v uších slova jednatele fy PONDY, Ing. Kršky, ty ponožky vás nezklamou, určitě vás podrží. A tak si říkám, inženýrku, jestli mě ale nechají ve štychu, tak si mě nepřej. Pak volám dceři Ivě. Jsou teprve na 52. km, nejde jim to. Jirka s Martinou se chytají k odchodu, vyrážíme.

Procházím krásnou krajinou kolem Kobylky, Aksamitovou bránou. Jsou tu prudké sešupy, krásné vyhlídky. Prostě nádhera. Jsem sám unesen tou nádherou. Kochání však musí stranou, spěcháme do Králova Dvora, do místa 2. občerstvovačky s polívkou. V 14.36 hod. jsme na této kontrole, já v pořadí na 170. místě. Opět si dávám polívku ale s 2 pivky, doplňuji vodu do vaku. Sedím tu skoro hodinu, déle se tu již nechci zdržovat a tak na další úsek vyrážím sám v domnění, že mě Jirka s Martinou doběhnou. Napojuji se na zelenou směrem k vrcholu hory Děd. Snažím se ještě za světla dostat co nejdál, proto jdu na Děda z ostra. V dálce jsem zahlédl mladou dvojici, kterou jsem již potkal na Kobyle. Daří se mi je dohnat a tak s novou dvojicí pokračuji směrem na Beroun. Tempo je docela pěkné a tak netrvá dlouho a jsme v Berouně. Je už tma. Procházíme městem a dostáváme se do terénu směrem ke Svatému Jánů. Musí tu být nádherné scenérie, zvláště pak dále u Boubovických vodopádů. Ale, bohužel, je tma, nemohu to docenit. Spěcháme, na 105. km na kontrole v Karlštejně jsem v 21.40 hod. Kontroloři oznamují 130. místo, což mě vytrhuje z letargie. Zhltnu polívku, kterou prolíji 2 pivky, rychle namíchám na WC iontáček do vaku a mám se

k odchodu, když přicházejí Jirka s Martinou. Nečekám na ně a rozhoduji se pokračovat s mladou dvojicí.

Procházím hradem Karlštejn, je krásně nasvícen, ale já už to moc nevnímám, chci jít dál a být blíž další čipové kontrole na Jílovišti. Netrvá to dlouho a jsme v Dolních Mokropsech. Zde však máme navigační problém. Na správnou cestu však nás naviguje pán, který šel venčit krásného, černého labradora. Díky. Přecházíme most a valíme k Jílovištskému lesu. Docházíme další pochodníky, což mě nejen těší, ale zároveň povzbuzuje. Přidávají se k naší skupince dva účastníci a společně se dostáváme k údolí Nazaret.

Na tento úsek nemám dobré vzpomínky. Při jeho absolvování v loňském roce jsem si párkrát solidně nabral a při velkém mrazu na mě boty umrzly. Motal jsem se tam jako nudle v bandasce. Měl jsem problém najít tu nejschůdnější cestičku mezi skácenými stromy, kamením a potokem. Domníval jsem se, že letos by to mohlo být lepší, ale opak byl pravdou. Jdu v čele skupinky, protože se nikomu nechtělo jít dopředu. Nacházím pěšinku, která však záhy končí. Musíme se všichni pár metrů vrátit a dostat se na druhou stranu potoka. Než se tak stane, všichni mně poodejdou. Pokračuji tedy sám, přeskakují několikrát potok, přitom si i několikrát šlápnu do vody a slušně si naberu do bot. Po chvíli mě dochází Jirka, s kterým překonávám nástrahy tohoto údolí. Ve stoupání pod Cukrák ho však ztrácím, ale naopak docházím známou mladou dvojicí /Martina a Lenku/, se kterými docházím na čipovou kontrolu v Jílovišti. Rychlá, ale za to dobrá gulášovka s pivkem udělaly své. Než se však stačím občerstvit, má skupinka se má k odchodu. Rychle si oblíkám bundu. Nasazuji batoh s ledvinkou a ženu se z hasičárny za ní. Nechci jít přes Prahu sám / vloni jsem zde hodně ztratil – bloudil jsem, a tak se ji snažím dohnat a jít s ní. Prý znají cestu a měli pravdu, protože se brzy dostávám na most Závodu míru ve Zbraslavi a dále až na Šanci. Zde se naše skupinka trhá a já zůstávám s mladou Lenkou s jejím známým. Trošku jsme sešli z cesty, musíme se vrátit, když nám naproti přichází její další kamarád., který nás potáhl až do Modřanské rokli. To už se telefonicky dovídám, že na mě zde čekají žena s dcerou Ivou. A skutečně. Sice je moc vidět nebylo, ale byly slyšet na dálku. Setkáváme se na poslední fixce na K24. Dcera mi nabízí ionťák, svůj vak mám prázdný. Ve spěchu jsem ho v hasičárně na Jílovišti nestačil doplnit – chyba!!! Moc do mě neleze, těším se už na cíl a dobrý lahvič. Vidím se již v cíli, který není daleko. Proplétáme se sídlištěm a konečně docházíme k ZŠ. Jsem šťastný a rád, že jsem konečně v cíli. Přicházím k Olafovi po 38 hod. 28min. na 113. místě.

Dopřávám si lahvičky „Krušovická 10“ a pojídám Eidam sýr. Přitom se svlíkám, že si dám sprchu. Ale moc se mi do ní nechce, vítězí pivko a když už druhé není, upíjím z petky colu. Stále se nemůžu dopít. Přitom jsem zvědavý na mé nohy.

Sundávám ponožky fy PONDY. Překvapením koukám na ně jak puk. Kromě puchýřů mezi palcem a ukazováčkem , které jsem už cítil na kontrole ve Všeradicích, není nikde nic.

Nato, že jsem měl rozmočené boty, několikrát jsem prošel vodou, ponožky TERMO mě fakt podržely. Pane inženýre Krško, dobrá nabídka. Díky. Dlužím vám tímto omluvu za nedůvěru ve váš výrobek.

Sprcha mě opět postavila na nohy, jak se říká. Spěchám na vlak. Loučím se s Olafem se slovy díky za vše s přáním na setkání na 21. Ročníku P100.

Co uzávěrem?

Musím poděkovat Olafovi a jeho přátelům za vzorně připravenou akci.

Musím poděkovat Jirkovi Hofmanovi, Martině Němečkové a mladé dvojici Martinu a Lence za společně strávené chvílky na trati.

Poslední poděkování patří ženě a dceři Ivě za všeobecnou podporu.

PS: Již nyní se těším na 21.ročník

